

coanegra

Núm. 67. Gener 90 - 100 Ptes.

1987

fusteria

Bartomeu Canyelles Rubí

**TREBALLS DE FUSTERIA
EN GENERAL**

Bernat de Sta. Eugènia, 86 - Tel. 62 00 80

**SA
GERRERIA**

CERÀMICA SERRA

*Carretera d'Inca
Tel. 62 01 71*

passatemps
articles per a esports

futbol, bàsquet,
tenis, pesca...

Marqués de Fuensanta, 35
07320 SANTA MARIA (Mallorca)

FONER

**MINYO
INFANT
ESPORT**

*Plaça dels Hostals, 13 i 15
Tel. 62 00 48*

SANTA MARIA DEL CAMÍ

**GRAN ASSORTIT DE
ROBA PER A GENT GRAN**

Instal.lacions - Pressuposts
Reparacions

Instal.lacions BOMBES
SUMERGIDES

LLORENÇ SANS

Reis Catòlics, 59 4.¹ - 1.^a
Telèfon 24 68 74
Palma de Mallorca

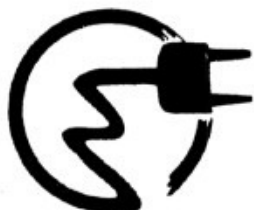
Carrer Casasnovas, 21
Telèfon 62 06 02
Santa Maria del Camí

MAGATZEM DE MATERIAL
DE CONSTRUCCIÓ

JOAQUIN ESTESO

CARRER DE L'ESGLÉSIA

JOAN FORTEZA CAMPINS

Instal.lacions elèctriques
xarxes de baixa tensió
bombes submergides

Carrer Bartomeu Pasqual, 4 A - Tel. 62 09 39

Joan i Maria

PERRUQUERS

Antoni Gelabert, 18 - Tel. 62 06 81

**PUBLICACIÓ MENSUAL
DE L'O.C.B.
DE SANTA MARIA
DEL CAMÍ**

**DEPÒSIT LEGAL
P.M. 381-1981**

EDITA
Obra Cultural Balear
de Santa Maria del Camí

EQUIP DE REDACCIÓ
Bernat Calafat Vich
Pere Josep Calafat Vich
Magdalena Canyelles Ferrer
Ramon Canyelles Canyelles
Mateu Morro Marce
Rafel Pizà Ordinas
Joan Serra Mercadal
Mateu Vich Coll

COL·LABOREN
Andreu Bestard
Xisco Grimalt

PORTADA
Fotografia de Rafel Pizà

**REDACCIÓ,
ADMINISTRACIÓ
I PUBLICITAT**
Batle Bartomeu Simonet, 5
07320 Santa Maria del Camí

IMPRESA A
Informacions Llevant S.A.
Passeig Ferrocarril, 1
Tel. 55 03 28, Manacor

Els articles publicats en aquesta revista sols expressen l'opinió dels seus autors.

LES AIGÜES BRUTES

Parlar de la necessitat de posar el clavegueram d'aigües brutes a Santa Maria no és encara una cosa popular. Les obres llargues i costoses no tenen bona premsa. Solem pensar en les inconveniències de les obres, en els carrers plens de síquies, de pols, o de fang, o en les contribucions especials. De tota manera convé que en comencem a parlar.

El sistema de pous negres pot tenir uns avantatges en un petit poble rural, on la producció de residus líquids és escassa, de la mateixa manera que fa més anys bastava amb els femers, però en un poble gran, ple d'establiments comercials, i amb un creixent grau d'urbanització, la construcció d'una xarxa de clavegueram i un sistema de tractament dels residus es fa cada dia més imprescindible.

Pareix que poc a poc es va arreglant el subministre d'aigua potable. Les obres que es varen fer fa uns anys, i el futur depòsit regulador de Son Torrella, permetran que totes les cases de Santa Maria disposin d'aigua corrent. Aquest fet encara farà incrementar més la producció d'aigües brutes.

Pot ésser que quan es varen fer les síquies de les aigües netes, obres llarguíssimes per cert, hagués estat un bon moment per instal·lar les tuberies de les aigües brutes. No som tècnics en la matèria, i podríem anar errats, però pareix que s'hagués pogut estalviar feina i molèsties. No es va pensar així, ara ja està fet, però al ritme que es va transformant la nostra vila, el problema dels residus líquids, o més prest o més tard, s'haurà de resoldre.

Molts de pobles ja han construït el seu clavegueram, o es troben en fase de construcció. Bunyola, Consell, Santa Eugènia, i molts d'altres pobles veïnats, ja tenen un sanejament urbà més o manco realitzat. Han aprofitat les subvencions de la Comunitat Autònoma i del Consell Insular per a dur a terme unes obres que eren necessàries.

A Santa Maria pareix que ens quedam endarrera. Encara no s'ha parlat seriament d'aquest assumpte. I aquesta imprevisió ens pot dur a perdre un temps molt important. Perquè llavors es poden començar unes obres tard, o mal planificades, quan ja no quedí més remei, quan la situació higiènica del poble demani amb urgència una solució.

Res sabem, ara com ara, dels efectes de les filtracions dels pous negres sobre pous i cisternes. Se'n xerra, la gent en parla, però ben poques coses sabem d'aquests mils de litres d'aigües brutes que es beu el subsòl de Santa Maria. I de cada dia es fan més finques, de cada dia hi ha més restaurants i més comerços.

Per ventura ja hem arribat a un moment en què convé començar a pensar en una solució. Per ventura les inconveniències de les obres, i el seu cost, que pot ser molt elevat, ja no són més grans que la inconveniència de mantenir un sistema que comença a ésser perillós, o que pot arribar a ésser-ho.

En tot cas, convé parlar-ne. L'Ajuntament hauria de començar a fer els estudis i a informar-se adequadament. I preveure les passes per dur a terme unes obres que, pel que sembla, tanmateix -prest o tard- s'hauran de fer. Es fan festes i s'hi gasta una milionada, es dona una gran importància a la imatge, al lluïment, bé estaria emprendre obres, si convenen al poble, que per ventura en un primer moment són impopulars, però llavors, quan ja estan fetes, tothom en reconeix la millorança.

EN POQUES PARAULES

PELAT

La temporada de pelat nadalenca ha abarcat des del dia 23 de desembre al diumenge 7 de gener. Els cafès que continuen amb aquest antic costum són el Comerç, Can Carol, Can Beia i Can Menut. Per jugar a la línia s'apostaven 25 pessetes i a cartró plè 50, els premis oscil·len segons els jugadors i els tipus d'aposta, però aproximadament abarcaven de les 2.000 a 6.000 pessetes.

LLET D'AMETLA

El blanc líquid dolcenc tant lligat al nostre Nadal com és la llet d'ametla que gairebé cada casa elabora. Durant els tres o quatre dies abans de la nit de Nadal la gent anà a moldre a Can Vinagre i a Can Llaurí per després elaborar la recepta pròpia, sempre parescuda però diferent a la del veïnat, mai escrita, sinó que recollida d'orella dels majors.

BILLAR

El dia 2 de desembre començà a Can Calet un campionat local de billar de caramboles, s'inscriviren 22 jugadors, hi ha 3 trofeus, el primer és un taco bo. A hores d'ara encara no ha acabat la lligueta que fan, de segur que acabarà amb rialles a un sopar de companyonia.

PAPERERES

Després de mesos de no tenir-ne, als Hostals han instal·lat papereres vora les pasteres o «setos», l'Ajuntament amb el patrocini del Consell Insular de Mallorca.

SA SÍNIA

El restaurant Sa Sínia després de temps d'estar tancat a reinaugurat com a Pizzeria, els propietaris en Jaume i la seva dona, amb companyia de la seva filla el regenten. Ofereixen pizzes, pasta italiana, ensalada i entrecots.

RENAULT

S'ha obert una tenda de venda dels automòbils Renaults a la carretera d'Inca, a mà dreta sortint cap a Consell, hi ha bastants de models. No podem negar que continuament s'obrin comerços al poble.

SOBRE GUSTS...!

A l'anterior número ja parlàrem d'aquest bar nou que s'ha d'obrir a l'edifici construït on hi havia la matança. I en tornam parlar perquè als rètols anunciadors hi ha faltes, i els rètols són importants. Per una part «S'anfora» en la nostra llengua s'escriu «S'àmfora», i l'altre és més gros l'Hamburgueseria es diu «Amburgueseria Charlie's», s'han oblidat de l'H.

D'altra banda hem sentit a dir que l'Ajuntament va fer tomar una paret que els propietaris construïren per tancar les porxadades, i ara amb venus de milo, d'altres escultures, brolladors fixos, fustes i bloquets fan el mateix. És a dir, intenten dissimular el tancar la porxada, tema que el nostre ajuntament hauria de resoldre, ¿és pot tancar o no? ¿Qui és el propietari de la porxada? ¿És una acera d'ús públic o d'ús exclusiu del bar?...

CONFECCIONS

VICÉ

MODA JOVE

RENAULT

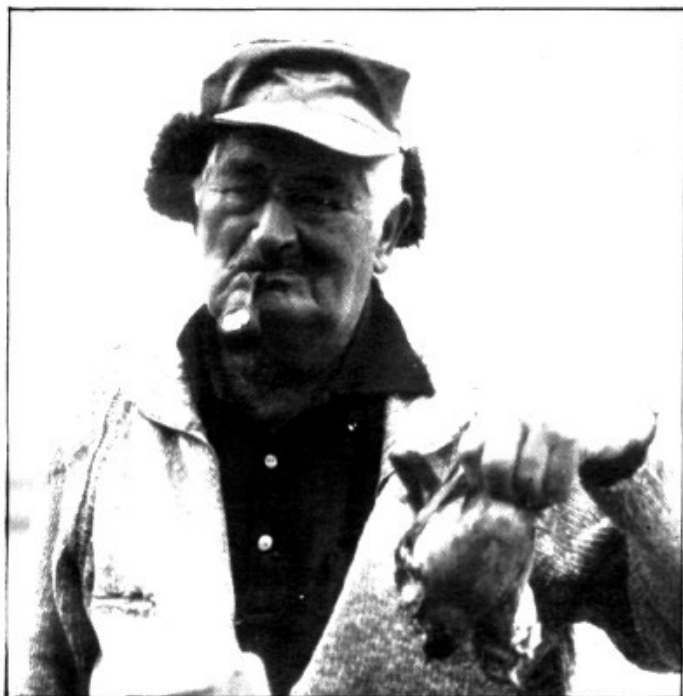
MARTI CANYELLES FERRANDO

SERVEI OFICIAL
C/. Bernat de Sta. Eugènia, 71
Tel. 62 06 74
SANTA MARIA DEL CAMI

FOTOGRAFIA

Na Maria Amengual ha aconseguit el segon premi del IV Concurs de fotografia del Casino de Mallorca, amb la fotografia titulada «tres o quatre tords», l'entrega de premis es celebrà el dia 21 de desembre al Casino.

DEMOGRAFIA

NAIXEMENTS

Ana-Julia de la Fuente Rosselló, 22-11-1989
Maria Antònia Pastor Moyà, 04-12-1989
Antoni Rosselló Crespí, 18-12-1989
Antoni Isern Rosselló, 17-12-1989
Catalina Noguera Rigo, 22-12-1989
Maria Isabel Ramis Cabot, 20-12-1989
Julià-Jordi Sastre Llabrés, 22-12-1989

DEFUNCIONS

Simó Sastre Vicenç, (10-11-1933) (29-11-1989)
Teresa Sánchez León (19-09-1989) (04-12-1989)

MATRIMONIS

Francisco Matamales Garcia i Damiaña Pérez Garcia 16-12-1989.
Ángel Salvador Giménez i Maria dels Miracles Álvarez Rodríguez 17-12-1989.

PREMSA FORANA

El 15 de novembre el Consell Insular de Mallorca convidà als redactors de les revistes de la Premsa Forana a un sopar al Restaurant Can Tià de Santa Maria del Camí. Hi assistiren unes seixanta persones. El sopar se celebrà per presentar el llibre Memòria del Consell Insular de Mallorca 1988, i al final del qual parlaren Alfonso Salgado -President de la Comissió de Cultura del CIM- i Joan Verger, President del Consell Insular de Mallorca.

ELECCIONS

El passat 15 de desembre la Premsa Forana celebrà a Sant Joan la seva assemblea anual, i aquest cop l'elecció de la nova Junta Directiva, que durant dos anys s'encarregarà de gestionar els interessos de les 46 publicacions de pobles associats. El nostre company de redacció Bernat Calafat, no es presentà de nou, després de quatre anys de ser de la Junta Directiva. Les persones elegides foren: Carles Costa com a president de la revista Sant Joan, Gaspar Sabater del Dijous d'Inca, Rafel Ferrer del Perlas y Cuevas de Manacor, Jaume Casesnoves de la Veu de Sóller, Maria Galmés del Flor de Card de Sant Llorenç, Onofre Arbona de Bona Pau Muntuíri i J. Fiol del Montaura de Mancor.

Viver HORTUS

La major exposició de Mallorca
de plantes ornamentals

Cami de Coanegra s/n. - Tel. 62 02 79

CAIXA DE BALEARS
"SA NOSTRA"

CASA DE LA VILA

DESAPAREIX UN EDIFICI CATALOGAT COM A D'INTERÈS ARQUITECTÒNIC

Les Normes Subsidiàries del Planejament Urbanístic de Santa Maria varen incorporar un catàleg que incloïa uns 200 elements, entre edificis possessions, monuments i altres construccions d'interès històric. Segons les Normes aquests elements s'han de preservar, i si es fan obres o reformes, aquestes no han d'afectar els elements catalogats. Per a vetlar per a la conservació del nostre patrimoni històric i artístic es va crear un Patronat, que ja s'ha començat a reunir.

És trist haver de veure, però, que al ritme que duim arribarem a finals d'aquest segle i probablement ni la meitat d'aquest 200 elements s'hauran conservat.

Un dels elements catalogats eren el conjunt de cases de la carretera d'Inca davant el taller de Can Bujosa, tres cases antigues, possiblement del segle XVIII, que més que el seu valor arquitectònic o artístic -que era baix- tenien l'interès d'esser un conjunt de cases velles, amb parets de pedra, a la carretera d'Inca, i de servir com a mostrador d'un poble amb personalitat.

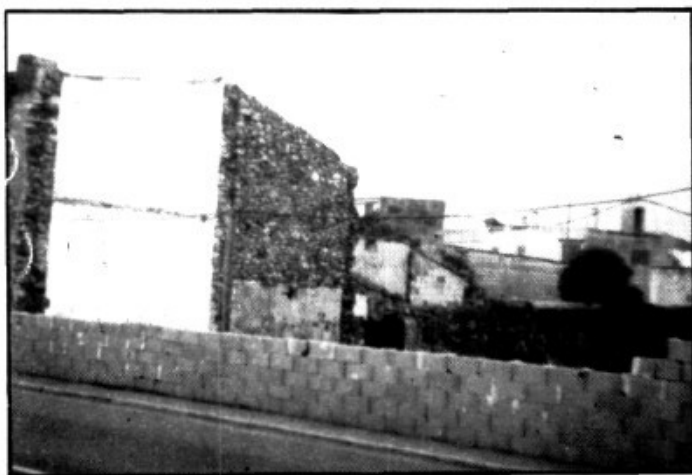
De fet aquestes cases durant uns anys varen córrer tot Europa a través d'unes postals que reproduïen els pebres que s'hi posaven a assecar a les seves façanes.

Ara se n'ha esbucada una, la d'enmig, que fou durant molts d'anys botiga de Ca na Roma. El Patronat Històric-Artístic,

va rebutjar el primer projecte perquè desvirtuava del tot el caràcter del conjunt d'edificis, i en un primer moment no va autoritzar que s'esbucàs la casa, però després, amb la garantia de què la nova construcció no desentonaria amb el conjunt, ho va permetre.

Es va esbucar la casa i durant uns quants de dies la façana va romandre sense esbucar. Va parèixer que els constructors l'aprofitarien pel nou edifici. Passàvem per allà davant i no ens ho acabàvem de creure, ja pareixia que en lloc de a Santa Maria vivíem a Brusel·les o a Amsterdam, que de cop i volta ens havíem tornat civilitzats i respectuosos amb el nostre patrimoni. Però, no, la nostra il·lusió va durar poc. La façana també va caure.

Respectam, encara que no compartim, la decisió de la Comissió del Patrimoni Històric-Artístic. Sabem que conservar aquesta façana podia esser molestós pels constructors, que pareix que hi volen fer un comerç. Però hem volgut deixar constància d'aquest nou empobriment del nostre patrimoni arquitectònic. Ja no té remie, ja és tard, és ben cert, però si seguim així el nostre poble perdrà tot el seu caràcter. I si es comença a acceptar com una cosa normal la destrucció dels edificis catalogats, ni el catàleg, ni el Patronat, compliran la seva funció.

Aquest portal rodó ja fa temps que va desaparèixer

ESCAPULONS

GUILLEM COLOMAR

CADA DIUMENGE A SA PLAÇA

VINS RUBI

ELABORACIÓ PRÒPIA

Celler:
Bartomeu Simonet, 4 - Tel. 62 00 68

L'AJUNTAMENT S'ACULL AL PLA D'EXTENSIÓ FÍSICA I DEL L'ESPORT ESCOLAR EN ELS CENTRES DOCENTS

L'Ajuntament, en el Ple de dia 22 de desembre, ha acordat acollir-se al Conveni entre el Ministeri d'Educació i Ciència i la Conselleria de Cultura per a dur a terme un Pla d'extensió física i de l'esport escolar dins l'àmbit dels centres docents.

Aquest Pla significaria, de dur-se a terme, unes inversions de 3.000 milions de pessetes a les Illes Balears de 1989 a 1992, aportades un 43 % pel Ministeri, un 43 % per la Conselleria, i un 14 % pels Ajuntaments.

El Pla preveu la construcció d'instal·lacions esportives als centres escolars (gimnasos, pistes...), dedicades preferentment a l'ús dels alumnes durant l'horari escolar, però també amb un ús -fora de l'horari escolar- obert a tot el poble. El manteniment (conservació, vigilància i neteja) ha d'anar a càrrec de l'Ajuntament.

Les possibles instal·lacions són de tres castes: a) Pistes poliesportives descobertes, b) Pistes poliesportives cobertes amb vestuaris, c) Millora dels gimnasos existents.

L'Ajuntament va acordar per unanimitat fer la sol·licitud, optant per una pista poliesportiva coberta, amb vestuaris, i amb unes petites grades pels espectadors. Aquesta pista permetria la pràctica del bàsquet, hàndbol, voleibol, gimnàsia, etc.

Com que el Col·legi Públic no disposa de terrenys, es va consierar la solució d'ampliar el Camp Municipal d'Esports, a la zona compresa entre el Camp i el carrer de Santa Margalida.

FESTES LOCALS PER A 1990

Les festes locals, no laborals, amb caràcter exclusiu de Santa Maria seran el 20 de juliol, dia de Santa Margalida, patrona de la Vila, i el 30 d'abril, diada d'Es Firó, segons va acordar l'Ajuntament el 22 de desembre.

EL COL·LEGI PÚBLIC ES DIRÀ COL·LEGI MELCION ROSSELLÓ I SIMONET

El Ministeri d'Educació i Ciència es va dirigir a l'Ajuntament demanant-li que s'adoptàs una denominació específica per al Col·legi Públic de Santa Maria. L'Ajuntament va acordar que el mateix centre escolar fos el que proposàs un nom, el que cregués més adequat, per a la seva aprovació a la sessió plenària.

El centre va preferir proposar noms diversos, entre els

quals hi havia el d'en Melcion Rosselló i Simonet. Tots els grups municipals consideraren que aquest nom era el més adequat, i per unanimitat es va acordar que la nostra escola pública es passi a denominar «Col·legi Públic Melcion Rosselló i Simonet».

MELCION ROSSELLÓ I SIMONET

En Melcion o Melcior, perquè així s'escriu el nom complet dels Sion, va néixer a Santa Maria l'any 1916, de llavones ençà ha destacat com a mestre, com a ensenyant dels mestres, com a pedagog. Per les seves mans han passat moltes fornades de mestres que amb ell han descobert l'amor a la docència, la vocació d'ensenyar i formar. Molts són els mestres que recorden les seves classes i que duen la marca positiva de la seva influència.

Ha publicat diversos llibres sobre redacció, lectura, escriptura i geometria. A més a més ha estat un gran excursionista, participant a la realització de l'obra de les «Rutes Amagades de Mallorca», de la qual en va fer els gràfics.

Com a pedagog, Melcion Rosselló, ha contribuït de manera important a fer de l'ensenyament una activitat viva, creativa i plena de sentit, és per això que el nom del nostre Col·legi Públic no podia estar més ben escol·lit.

cafeteria - bar Comerç

local climatitzat
gelats - refrescs - tapes
un local ample i confortable per a tots

Plaça dels Hostals, 27 - 29 - Tel. 62 00 29

qualitat balear s.l.

Josep L. Ferrer
FRANJA ROJA SA
Canellas
DESTILERIAS SANTA MARIA

DISTRIBUIM ELS LICORS DE SANTA MARIA
I ELS VINS DE BINISSALEM

Rei Sanxo, 3

Tels. 14 00 17 - 62 01 66

XISCO FERRER: LA PASSIÓ DE CÓRRER

L'automobilisme no és un esport amb tradició a Santa Maria, però això no ha estat obstacle per a Xisco Ferrer, un santamarià que ha estat protagonista durant més de vint anys d'una destacada trajectòria en el món de les curses d'automòbils. Potser aquesta manca de tradició justifica el fet que, essent un esportista conegut i reconegut arreu de l'Estat Espanyol entre els aficionats al motor, resulti pràcticament desconegut per molts habitants de la nostra vila,

«Mai no he acabat una cursa més avall de la cinquena posició»

que potser recorden fàcilment els triomfs d'un ciclista o un atleta del poble, i en canvi oblidem les proeses molt més recents d'aquest corredor de cotxes a qui per força cal considerar una figura cabdal entre els santamariàers notables en matèria esportiva dels darrers anys.

- D'on et vengué l'afició per les curses d'automòbils?

- Vaig tenir la sort de conèixer en Joan Fernández, figura destacadíssima de l'automobilisme, campió d'Espanya i d'Europa. Això va ser devers l'any 63 o 64, quan jo tenia 16 o 17 anys i encara no em podia treure el carnet de cotxe. El primer que vaig tenir va ser un Seat 600, amb el qual vaig aprendre els

fonaments de la conducció.

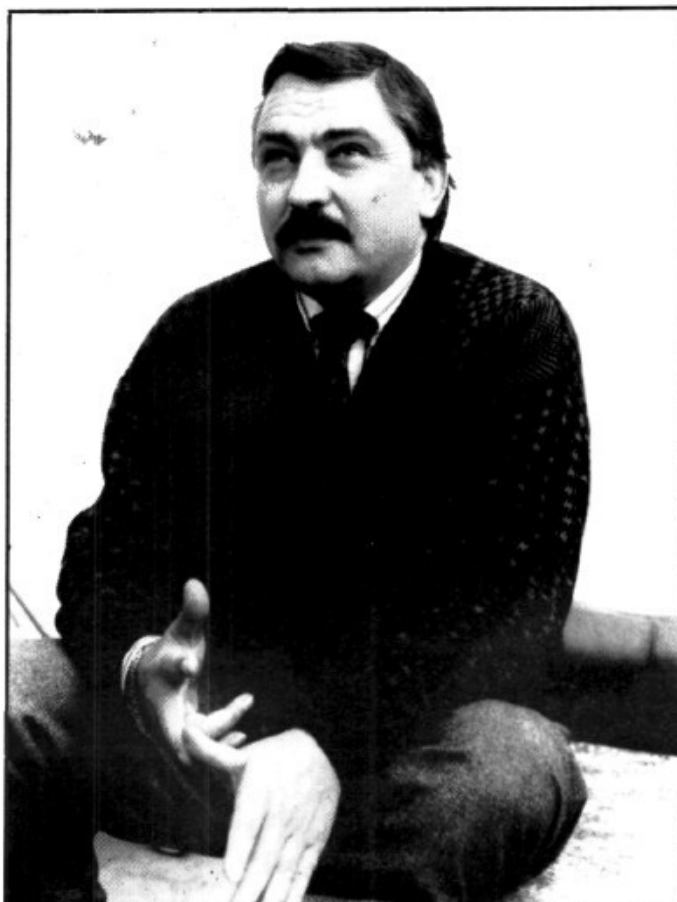
- Quins foren els inicis de la teva carrera com a corredor?

- Vaig començar per córrer la fórmula lliure amb motors de motocicleta i les clàssiques que es feien cada any a Mallorca, com la Pujada al Puig Major, el Rally de Mallorca, la nocturna Pollença-Lluc... Primer manejava un Simca 1000 preparat per Pere Coll, que em durà devers dos anys, i després un Seat 1430. Va ser aquesta època que, amb uns quants companys, fundàrem l'Escuderia Drac. Corria per pura afició, per passar-ho bé, sense plantejar-me el professionalisme entre altres coses perquè, essent illenc, haver d'atravessar la mar per córrer a la península suposava una dificultat afegida difícilment superable.

- Tanmateix, amb el temps vares tenir la oportunitat de participar amb certa assiduitat a proves de fora Mallorca...

- Sí. Ja feia anys que participava esporàdicament en algunes proves celebrades al Principat de Catalunya amb el meu Porsche 111 S.C., però quan en Joan Fernández deixà el seu Lola-BMW-dos litres me'l passà a mi, i amb aquesta màquina vaig concórrer tres anys consecutius (1982, 1983 i 1984) al Campionat d'Espanya del Grup Sis (Barquetes de 340 cavalls) de Velocitat de Muntanya.

- Quin resum faries de la teva trajectòria i del teu comportament com a corredor au-

tomobilista?

- Em sembla que puc estar bastant orgullós si més no pel fet que puc dir que mai no he acabat una cursa més avall de la cinquena posició. He tengut crítiques bones i dolentes. Potser ha estat a Mallorca on la premsa m'ha tractat amb més duresa, però val a dir que això s'explica

pel fet que aquí jo sempre sortia com el favorit més qualificat, juntament amb en Joan Tomàs, i si per una o altra circumstància no obtenia la victòria tal i com s'esperava de mi i de la meua màquina aleshores molta gent se sentia decebuda. Però és que una cursa automobilística de muntanya dura cinc minuts i

Estudi
fotogràfic

Llorenç

Frontera

Plaça Hostals, 44
SANTA MARIA DEL CAMÍ

Tel. 14 00 52

VIVERS

SANTA

MARIA

Carretera de Bunyola, Km. 1

Telèfon 14 00 41

**«L'any 82 a Tenerife
vaig estar a punt de
guanyar una prova del
Campionat d'Espanya»**

qualsevol dubte en el moment d'espitar l'accelerador o d'apurar la frenada et fa perdre un segon, i en aquest segons s'ha decidit la cursa.

- T'hauria fet il·lusió guanyar una cursa puntuable pel Campionat d'Espanya?

- De fet vaig estar a punt de guanyar-ne una. Va ser a Tenerife l'any 82, quan el meu amic l'invencible Joan Fernández va rompre el motor. Ell mateix em va dir que havia d'aprofitar aquella oportunitat, però desgraciadament la cursa es va haver de suspendre a causa d'un accident quan ja ho tenia tot al meu favor.

- Parlant d'accidents, n'has patit algun?

- L'any 80 a Catalunya, en el transcurs de la Pujada a Montserrat, a una corba vaig espitar el frè deu metres massa tard i vaig sortir de la carretera caiguent per un terraplé. Sortosament no en vaig resultar ferit, però el cotxe va quedar fet una coca i em va sebre molt de greu sobretot perquè era un Porsche i no era meu.

- Et va costar superar el trauma de l'accident?

- Em va costar bastant, i de fet vaig haver d'imposar-me a

mi mateix de tornar a la competició perquè sino sempre haurien dit que m'havia retirat per culpa d'aquell accident.

- El risc és part de l'encant de les curses?

- Ho és pels espectadors, i ho demostra el fet que la gent que va a veure les proves es concentra principalment en els llocs més perillosos pels pilots. Però pel corredor el risc no compta. Jo ni tan sols hi pensava, ni abans ni durant la competició, perquè el pilot sap que controla una màquina que l'obeeix exactament i per tant depèn només d'ell mateix, això fa que tenguin confiança en que no passarà res de nou. D'altra banda, un bon pilot no corre mai riscos innecessaris.

- El fet de córrer, et descarregava d'altres tensions?

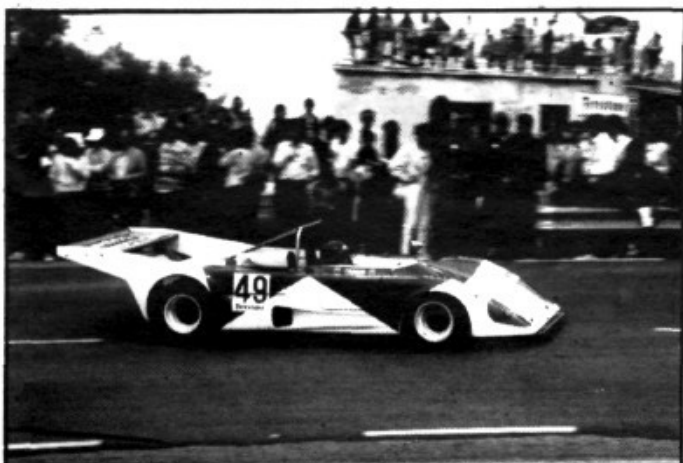
- Indubtablement. Vaig fer feina a Tito's molts d'anys i aleshores participar a les curses em permetia oblidar-me de tot, perquè és una activitat que absorbeix tant que no es pot pensar en res més. I no diguem quan t'asseus davant el volant a la línia de sortida: la cursa t'exigeix en aquells moments una concentració tan gran que si t'has de posar a pensar en una altra cosa val més que ho deixis. Després, en cinc minuts de cursa obtens un relax que et compensa de moltes jornades de «stress».

- De quina carrera disfrutaves més?

- Sens dubte la millor per a mi era la Pujada al Puig Major, i el mateix Joan Fernández coincidia amb aquesta opinió, sense oblidar la Pujada al Montseny que és puntuable pel Campionat d'Europa.

- No penses mai en el professionalisme?

- Com ja he apuntat abans, és difícil per a un corredor de les illes. no hi ha «sponsors» i

**«L'any 80 vaig patir un
accident que em costà
de superar»**

AUTÈNTICA SOBRESSADA MALLORQUINA

C/. Bernat de Sta. Eugènia, 104
carretera Palma - Inca
Santa Maria del Camí
07320 - MALLORCA
Tel. 62 01 44

«Per un corredor automobilista el risc no compta»

posar un automòbil de carreres dins un vaixell és molt costós. De fet, jo només he pogut dedicar-me a l'automobilisme a costa de molts de sacrificis. Per preparar un motor no basten tres milions de pessetes i cada quatre curses s'ha de desmuntar per canviar els coixinets i cada anys s'ha de desfer completament.

- Hauria estat diferent si haguessis pogut gaudir d'un recolzament econòmic important?

- És clar. Els Campionats d'Espanya els corria en pla molt conservador perquè sabia que si arriscava a forçar la màquina els problemes mecànics m'haurien pogut impedir seguir en la competició. Sense doblers a darrera l'automobilisme és un esport sacrificat. Sense anar més lluny i a tall d'anècdota per il·lustrar el que dic, recordo que en certa ocasió vaig foradar una roda

«Cinc minuts de carrera em compensaven de moltes jornades de stress»

just abans d'iniciar una cursa i com que el pressupost no m'havia arribat per a una roda de recanvi vàrem haver de tancar el forat amb un pern de rosca i cabota plana. I amb aquesta «xapussa» vaig córrer no sols aquella cursa sino que després hi vaig guanyar la Pujada al Puig Major.

- És cert allò de què la velocitat enverina la sang?

- Precisament el secret està en evitar que això passi en el moment de la competició. Cal anar sempre amb el cap fred.

- Què ha suposat per a tu a nivell personal participar en curses automobilístiques?

- El més gratificant ha estat la gran quantitat d'amics que he fet. Per tot allò on he anat a competir hi he deixat bons amics, i crec que en part ha estat pel fet d'esser mallorquí que sempre m'han acollit molt bé per tot.

- Hi havia bon ambient entre els pilots?

- Abans de la cursa cadascú mira per ell i no hi ha temps d'ocupar-se d'altra cosa que no sigui posar-se a punt per la competició. Tanmateix, una vegada vaig poder córrer gràcies a que un rival em deixà pneumàtics. Després de la cursa tots érem amics i tenfem malnoms com és ara que a en Joan Fernández i a en Fermín Vélez quan corrien per l'equip Danone els deien, respectivament, «la iogurtera» i «el petit suisse» (perquè en Fermín era petit, com jo mateix). A mi em deien «la ensaimada» perquè era mallorquí, i també em varen treure altres noms com «zorro viejo» o «el niño guapo».

- Deus poder contar algunes anècdotes...

- Ja ho crec. Un dia vaig presentar-me a una carrera i em trobà que no duia gasolina. Un altre dia que vaig rompre el motor quatre espectadors ja es disposaven a donar una empenta al cotxe per tornar-lo a posar en marxa i quan els vaig dir que no valia la pena que es molestassin em convidaren a menjar síndria allà mateix amb ells. En certa ocasió a Alcañiz se'm va calar foc la barqueta i tot d'una vengueren a auxiliar-me perquè en pogués sortir, però quan vaig

«Dedicar-me a l'automobilisme em suposà sacrificis»

esser defora hi vaig voler tornar per recuperar un «barrufet» que m'havia regalat una al·lota molt guapa i que feia servir com a amulet dins el cotxe. I encara una altra: quan anàvem a córrer a les muntanyes d'un poble on hi criaven moltes vaques sempre havíem de repassar prèviament la carretera prenent nota dels indrets on hi havia merda de vaca sobre l'asfalt, perquè si durant la cursa trepitjaves una merda d'aquelles era segur que pegaves una llenegada que et feia sortir de la carretera.

- T'agrada fer de brusquer?

- No m'ha agradat mai. Precisament a força de córrer Rallies he hagut d'aprendre a respectar rigorosament les senyals de circulació, i si a la carretera algú em vol picar per córrer no en faig gens de cas.

- Et resultà dolorós deixar la competició?

- Si has de deixar l'automobilisme el secret és, un cop presa la decisió, allunyar-se'n completament, perquè si encara que no corris continues lligat d'una o altra manera a aquest món aleshores és quan resulta més dolo-

rós deixar de córrer. Jo ho vaig deixar l'any 85 i de llavors ençà segueix la competició de lluny.

Deixam la conversa amb en Xisco tot i que la podríem continuar per hores perquè el seu amor a l'automobilisme així ho permetria. Tanmateix, ja hem complert el nostre propòsit, que no era d'altre que donar a conèixer una mica la vivència i la fulla de serveis d'un santamarier que ha recorregut tota la geografia de l'estat atresorant il·lusions amb la seva inseparable «barqueta» que ha marcat una fita essencial en un ample període de la seva vida.

Texte: J. Serra

Fotos: R. Pizà i cedides per X. Ferrer

CONSPORT

AUXILIAR CONSTRUCCIÓ

PISCINES - TENNIS - XALETS - SAUNES - COMPLEMENTS

Mateu Juan Matas

DIRECTOR

Barceló i Combis, 10

PALMA DE MALLORCA

Telèfon 46 52 11

Centre de reconeixement mèdic psicològic per a permisos de conduir i llicències d'armes

DIMARTS I DIVENDRES DE 20 A 21 HORES

Recordi que ha de dur: - D.N.I.

- 1 fotografia

- lents correctores, si n'usa

Plaça Caidos, 3

Tel. 62 04 15

ES PLA DE BUC

Devem al infatigable paborde don Bartomeu Jaume del Arboçar multitud de notes històriques del nostre poble, que pogué reunir durant molts d'anys de treball als arxius.

Del nostre Pla de Buc ens diu, que després de la reconquesta de Mallorca per Jaume I, que primerament correspongué a Bernat de Santa Eugènia el qual ho traspasà a Guillem i a Pere de Formiguera. Aquests després ho veneren a Guillem de Planes però solament la mitat del territori, per mil sous. A aquells dies confrontava l'alqueria que havien posseït els moros, amb l'altre mitata dels Figuera, amb l'alqueria de Bernat de Torrella, que era la Cavalleria de Santa Maria del Camí, amb la de Terrades i amb la d'en Salent i la de Ramón Guàrdia. Quan morí el Guillem de Planes, l'alqueria passà a la seva viuda Guillemona. Els documents aleshores donen a la finca el nom de «alqueria de Na Planes». Aquest fou el primer nom cristià d'aquella heretat. La nova propietària amb els seus fills Tomás i Guillem veneren la seva part a Guillem Arrapat. Per altre document sabem que a 1248 l'altre mitat perteneixia a Pere Figuera i que d'ell passà a Guillem Arrapat justament amb Guillem Baró. Per tant l'Arrapat vingué a posseir les tresquartes parts del territori. Es precis destacar que dit Arrapat era una persona del llinatge Torrella que volgué canviar-lo per el d'Arrapat, cas freqüent en dits dies. Vingué a la comquesta figurant en la partida de don Nunyo Sans, el qual li cedí l'alqueria «Albocara» de Santanyí. Perteneixia a la família de Benat de Santa Eugènia del qual va rebre l'extensa finca que avui coneixem per Puig de Son Seguí.

Passaren els anys i se feren noves transmissions. Als 31 de gener de 1295 Marc Baró i Genciana, la seva muller, per una part, i Arnau de Mogoda amb la seva esposa Sancia, per altre, acordaren repartir-se l'antiga alqueria Arreongat, que posseïen per idivís, del modo següent: que els dos primers prenen la mitat de l'alqueria que mira cap a l'església de Santa Maria del Camí. La part de Arnau Mogoda confrontava amb la d'en Baró ja citada i amb l'alqueria de Jaume de Terrades, avui Terrades, i també amb una garriga i terres d'en Guillem Figuera. A l'entretant apareix altre adquirent del Pla de Na Planes, anomenat Gerard des Buch que ho comprà a principis del segle XIV. El seu llinatge quedà fixat per sempre en el territori, ja el de Na Planes va desaparèixer i el de Buch encara existeix. El referit Gerard d'es Buch més tard donà part de la finca a Avinsón Sagall. Aquest la cedí a Pere Strucció, el qual tengué per hereu un fill del mateix nom que el seu pare i va vendre la heretat a Nicolau Rippe als 6 de Juliol de 1365.

Altres parts de la finca la poesia a l'any 1307 un eclesiàstic anomenat Pere, que era rector de l'església de Sineu, el qual a 5 de setembre del referit any la cedí a Simó Roca. Un successor d'aquest de nom Pere Roca, tal vegada carregat de deutes, més avant, va veure la seva terra posada a pública subasta, precisament a instàncies de un Gerard des Buch, mercader, successor del qui havia començada la família del seu llinatge. Era al 19 de gener de 1399, el qual havia heretat un gravamen damunt la finca de 21 quarteres de blat, que representava una càrrega de molt de pes. La subasta se feu davant les autoritats de la nostra vila i en feu testimoni Joana Giletó, Vicari de la parròquia santamariera.

Altres porcions de Buc que havia pertenescuda al Gerard, fou venuda als 22 de setembre de 1313 per Russissenda o Rudissinda o Brunissenda o Brunissenda, que amb tals noms apa-

reix en los documents, muller de Guillem de Riudemeia, amb la seva autorització, a Bernat Salent. La part venuda tenia unes cases amb son corral. Se vené per un censal anual de tretze quarteres de blat i devuit lliures d'entrada. Les confrontes allavó eren les següents: les cases venudes estaven aprop d'altres que se reservà la venedora, i la terra amb les del honor Pere Busquets, amb camí públic, amb Terrades i també amb la part nu venuda de la finca referida. El censal imposat demostra que la terra venuda era de considerable extensió. La freqüència de venda de trossos de la comarca de Buc, tenia per objecte treure profit de les porcions que se daven a cens. Altre cosa que se posa en evidència, és que solament els censals eren de cereals, principalment el blat. Per tant encara no havien provat de plantar vinya, com se fa en l'actualitat. A l'any següent el Bernat Salent adquirí altre part de terra vainada de l'anterior.

Als 6 d'agost de 1314, Ferrari Martí habitador de Santa Maria del Camí establí a Pere Rossis una porció de terra, que havia estada de Berengari Taialoca, per quatre quarteres de blat com censal.

El dia antes dels idus de setembre (dia 12) de 1315, Guillem de Riudemeia, traspasà a favor a Bernat Salent un tros de la seva alqueria, gravada amb un cert censal a favor de Geraed des Buch. El referit Salent va vendre dit tros dia 3 de novembre del any dit a favor de Bernat Mogoda, per dotze lliures. Dit Mogoda als 14 de febrer de 1319 ho traspasà a favor de Gerònim Mir de Santa Maria del Camí. Confrontava dit territori amb Terrades amb camí públic i amb altre porció del venedor Mogoda, per 20 lliures. L'escriptura la firmà na València muller del citat Mogoda.

A 7 de juliol de 1322 en Guillem Mir va cedí a Bononato Savila tot lo que li corresponia de l'alqueria de Buch. L'escriptura la firmà Francesca, la muller del Mir.

Als 8 de novembre de 1325 Berenguer Serra de Santa Maria del Camí, va vendre a Romeu Rosselló, d'Alaró les terres que tenia dins Buch, que havia posseïdes Marc Baró. Dit territori estava gravat amb 3 quarteres i 3 barcelles de blat de censal. El cens total era el doble, o siç 7 quarteres. Presta també aquesta alqueria als hereus de Gerard des Buch 10 quarteres, que son la mitat de les 20 que primer prestava.

Ara encara fa de cens 12 sous al Rei. Se ven dita finca per 60 sous de censal i 10 sous de entrada.

A 12 de gener de 1342 Bernat de Mogoda i Llorensa sa muller veneren al noble Bertran de Bonoletto una alqueria. Confronta amb camí públic, amb l'alqueria d'en Marc Baró, amb el terme de Consell i amb Terrades, per 52 lliures censals. Als 4 de abril del mateix any dit Fonolet la vené al mateix Mogoda per deu quarteres anuals.

Passan més de 30 anys i no hi ha notícies del Pla de Buc, però als 4 de febrer de 1375 se llegeixen a les notes del Paborde Jaume la següent. Pere Tries de Bunyola vené a Gerard des Buc, successor del Primer de dit llinatge, 7 quarteres de blat censals que imposa damunt una alqueria anomenada de ses Basses de pertencencies de Buch. Les confrontes de tal territori eren: camí de Sencelles, la alqueria d'en Aimerich, amb Terrades, amb Consell i la alqueria d'en Mogoda.

Aquesta notícia ens fa sebrer que el territori de Buc anava prenguent nous noms, dins les porcions que se formaven degut a les moltes vendes i nous propietaris. (Seguirà).

Andreu Bestard Mas

CALAIX D'IMATGES

ES COMERÇ, UN BAR AMB HISTÒRIA

En Sion Darrera el tasser de marbre, vora la cafetera de gas; principis dels anys 50, pràcticament així com el tenien els de Can Mig.

Sion amb un grup de clients a una animada partida de cartes. Podem apreciar la taula de marbre i la vidriera del portal del carrer, anys 50

Possiblement el bar Comerç, sia un dels cafès amb més tradició ininterrompuda de servir al públic, malgrat que hagi canviat d'emplaçament, de nom i de propietaris. Hi ha una història prèvia de Can Mig/Can Sion per finalment ser Es Comerç.

La història comença a Can Mig, fonda hostel ubicat al ben mig de l'actual plaça dels Hostals. I cal suposar que aquest hostel ja devia estar obert al segle XIX, sobretot perquè la tradició d'hostals s'inicia a finals del segle XVIII. De segur que hi hagué diferents hostalers, fins que a la dècada dels trenta se'n fa càrrec en Joan Parets. Can Mig era un prototipus d'hostal, amb habitacions a dalt, estables on ara hi ha el Comerç, porxada, bar, restaurant, celler, sala de ball i a voltes de teatre, i diferents habitacions llogades a carnisers, perruquers, sellater, etc. Durant una sèrie d'anys les autoritats provincials d'obres públiques ja parlaren amb en Joan per l'enderrocament de l'edifici, però l'ordre no arribà fins al 1945, al·legant que dificultava el trànsit dels pocs automòbils que circulaven.

Joan Parets decidí construir als estables un nou bar, Can Mig li posà amb un rètol de fusta, «Can Mig malgrat estiguem a la voreira», bar amb rejoles vermelles i negres, barra petita de marbre, i que comprà la primera cafetera express del poble, que congregà a la majoria d'habitants per veure-la, i molta de gent que hi anava a posta sols per beure cafè. Era una cafetera rodona, manual i que funcionava amb gas.

Devers l'any 1950 en Sion Vich li comprà el bar, i des d'aleshores ja s'anomena Can Sion, que passats uns anys fa una reforma, canvia

la barra per una més ampla de rajoles i fusta amb un mostrador, i a la cotxeria hi fa una sala on el jovent d'aleshores hi escoltava n'Antonio Molina i altres cantants de l'època, ballant i parlant. De moment el cafè sols era una ampla habitació. Durant aquests anys la neboda d'en Sion na Joana Bover hi està moltes hores, i servia algun cafè, ajudava en una paraula, també hi feu de camarer en Pere Mesquida amb el qual es casaria posteriorment.

Fou devers l'any 1965, quan es casen i en Sion els traspasa el bar. De llavors ençà han fet moltes reformes, bàsicament era un bar d'hommes majors, i progressivament hi anà més jovent, i gent variada.

La primera reforma que fan és ampliar la sala de ball com a reservat que comunica àmpliament amb el bar, és una època on els joves hi van molt. Després canvia la porta estreta per les vidrieres actuals. Anys després fa la reforma de la sala gran posterior -on hi ha el bingo- on s'hi feien sopars, comunions, noces, etc. Aleshores tenia uns quatre o cinc camarers. Per últim devers l'any 1975 canvià la barra per l'actual en forma d'ela. Així i tot ha anat fent petites reformes i millores. En Pere em digué que han canviat unes quatre vegades les cadires i taules, però així i tot a la sala posterior n'hi ha una mostra de les diferents que hi ha hagut.

Es Comerç, un cafè amb història, generacions de santamariers hi han passat per Es Comerç-Can Sion-Can Mig. Ha tengut èpoques amb més presència de majors, o de joves, però des de fa uns quinze anys és un bar que acull tot tipus de gent i d'edat. El canvi més gran és la presència cada dia més habitual de les dones, que abans mai apareixien pels bars.

En Pere, na Joana, les seves tres filles grans, el cambrer Francisco, Esperanza que ajuda a la neteja i a la cuina són la plantilla que amorosament duu el bar. La filla petita també ajuda en al-

Sion la seva neboda Joana i la seva dona a finals de la dècada dels 50, podem apreciar el segon tasser del bar

Una vista del Comerç actualment, amb el grandios tercer tasser

gues coses.

Es Comerç, un bar de la carretera amb tradició, amb truquers, afeccionat al video, vells juganta cartes o al dòmino, amants del billar, cafeters, joves parlant, etc. Fou el primer bar que posà íntegrament el rètol en la nostra llengua, arraconant Comercio

per Comerç. Un cafè que amb l'empenta de les quatre filles del matrimoni té assegurada una continuïtat cap al futur, que recollirà una tradició del passat, acollint tristesses i alegries dels santamariers, festes i saraus, pelat i variats, xerrades i cafès, mirades d'enamorats i mans

cansades de padrins.

Ca Mig primer, després Can Sion, ara Es Comerç, demà?, però recollint el bategar de la gent del poble i de la forana, el cap i a la fi un bar amb personalitat.

BC

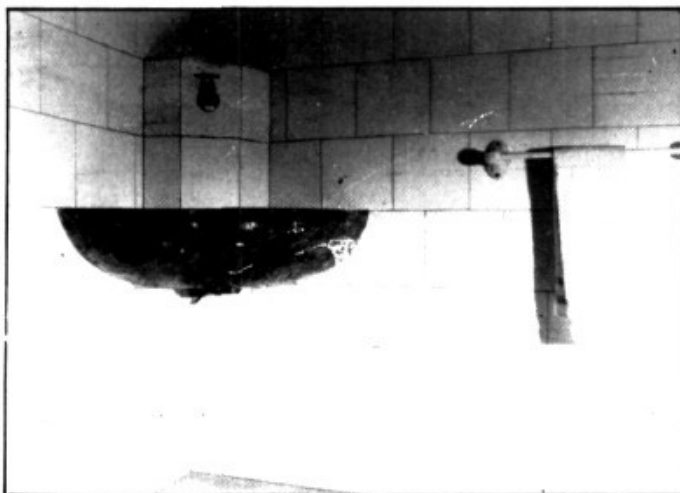
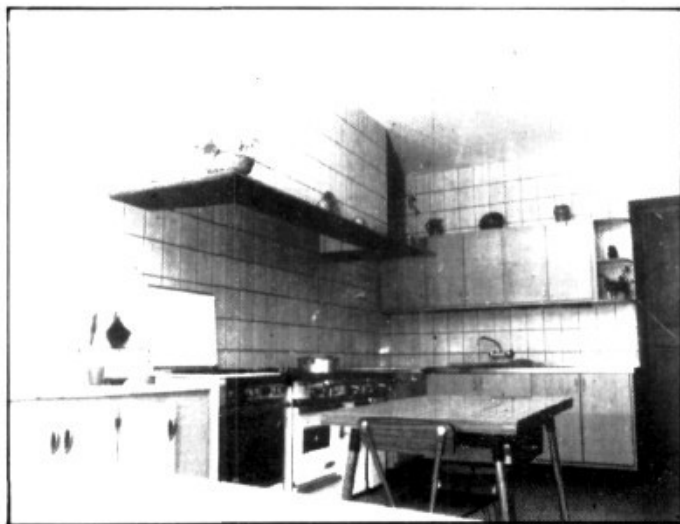
QUAN LES PARETS PARLEN

Feim sonar la campana per tothom tocada i ens obren la porta amb lentitud, ens fa passar a la sala més ampla i gran de la casa, a l'enfront unes vidrieres que amaguen un arc i que ho il·luminen tot, tot roman tranquil i immòbil res ens crida l'anteció violentament, les cadires frereres de fusta i pell, esplèndits remellers, netet i col·locadet, ja ho sabem com ho tenen les monges, seguidament ens duen a la peça més important, l'única on se tuda l'espai i els elements decoratius, podeu imaginar que parl de la capella.

La grandesa d'aquestes dues sales xoca amb la humilitat, de la resta que són les realment habitades, la cuina, restaurada fa uns anys, (era molt vella i molt mala de fer neta ens diuen), és senzilla, pràctica i completa, la cuinera ho té tot a punt, les rajoles i els mobles de fòrmica han ajudat a fer més senzilla la tasca de fer-la neta.

El menjador més senzill encara que la cuina, trobam la taula benparada, és el dia de la mitjana festa, crida l'atenció un rentador que al mateix menjador hi ha.

Aquestes dones dedicades profundament a la religió, ens han mostrat amb moltes ganes la seva casa.

S'ARC

F O T O G R A F I A

Miquel Rosselló Amengual
Pl. Hostals, 22 - Tel. 14 01 05

BOUTIQUE

NOVA GENT

SANTA MARIA

CADA DUES SETMANES, RENOVACIÓ D'EXISTÈNCIES
DISSABTES HORABAIXA OBERT

Bernat de Santa Eugènia, 87 - Tel. 62 01 33

TEMPS DE PLANTEJAMENT

És evident, que des de què l'actual directiva encapçalada per en Toni Noguera, va agafar les riendes del Club, la situació del mateix ha canviat molt considerablement i positivament.

La imatge que any darrera any donava el Santa Maria per tot allà a on passava, va quedant poc a poc blanquejada. Els mals resultats als que estàvem acostumats i les males classificacions han quedat de manera definitiva esborrats del mapa. Recordem que l'any passat, l'equip va pujar de categoria i que aquest any de no esser pels punts que s'han perdut a casa beneïtament i dels escandalosos robatoris que de vegades ha suportat l'equip a fora, en aquests moments estariem parlant que l'equip aniria líder i clarament destacat respecte als altres equips.

No és que poguem dir que tenim un superequip, no. No podem dir que hi ha jugadors que destaquin molt per damunt els altres, no. D'esser així ja no jugarien amb el Santa Maria. El que sí podem dir, és que tota la plantilla entrena regularment, no hi ha problemes dins la mateixa i que tots els components ho fan el millor que poden. Dir aquests punts és molt; qualsevol equip que així ho fes i que els seus jugadors jugassin més o menys bé al futbol ho podria fer. No són tots.

El Santa Maria, sí. Sembla mentida, però s'ha aconseguit. Amb un poc més de sort l'any que ve podem estar a Primera.

El tan problemàtic equip Juvenil que any darrera any es desmadrava a primeres de canvi i que solia acabar amb la paciència de tres o quatre entrenadors per temporada, actualment es troba a la capçalera de la classificació, els jugadors van als entrenaments i sembla que no hi ha problemes entre els components de la plantilla.

Qui ho hagués dit en aquestes altures de temporada?. Ningú. Qui hagués firmat perquè en aquestes altures de temporada es mantengui el mateix entrenador que a principi de la mateixa?. Ningú. Ha canviat tant la plantilla? NO. El que ha canviat és la manera de tractar als jugadors. Ha canviat la forma d'entrenament i en definitiva ha canviat el que els jugadors ho passin d'allò millor jugant a futbol. En Jordi Oliver és el principal «culpable» de què així sigui. Enhorabona Jordi.

Infants, Alevins i Benjamins segueixen formant la pedra. Gràcies a la labor d'unes persones que desinteressadament intenten ensenyar en aquests al·lotets a jugar a futbol, podem assegurar el futur d'aquest esport al nostre poble. Aquestes persones fan possible que al·lots de poc més de vuit anys aga-

BALESA

AGRUPACIÓN BALEAR, S.A.

* TROSSEJADORA DE GARROVES * ADOBS
* PRODUCTES AGRÍCOLES

VOS OFERIM ELS NOUS PRODUCTES:
Insecticides, raticides, fungicides
i complements per al camp

**VENDA AL DETALL
A PREUS DE MAJORISTA**

Carretera Palma - Inca, Km. 13,800
Tel. 62 03 50
Santa Maria del Camí

fin afició, i vegin com el seu principal joc es pot complir, i que de la pedrera de la qual ells són els principals protagonistes podran sortir jugadors per formar part del primer equip. O sortiran jugadors que malauradament aniran a jugar amb equips de superior categoria que el nostre.

Després dels darrers anys de la seva gesta futbolística vendran a pegar les darreres coces al Santa Maria.

I jo me deman. Perquè no podem tenir nosaltres els santamariers un equip de categoria superior i que els nostres bons jugadors es quedin a casa?.

Perquè no ho plantejam d'aquesta manera?. Tots sabem que per molts de camps de futbol de Mallorca hi ha Santamariers que juguen amb equips de superior categoria i que si els juntàssim formaríem veritablement un superequip capaç de plantar cara al més ben pintat que es pugui passejar. És problema

de diners?. No ho crec. El problema que tenen i que han tingut aquests al·lots és que si es quedaven a jugar a Santa Maria no tenien aspiracions de cap tipus. Estarien condemnats a jugar sempre a Tercera o Segona Regional.

Crec i és possible que ara hem enfilat el bon camí. La Directiva actual ha fet una labor molt bona. Aquesta labor cansa i desgasta molt, perquè després d'esforçar-te moltíssim no et reconeixen els mereixements que et toquen. El President diu que el proper any vol dimitir. És comprensible. Està cansat. Està cansat de què la seva feina no sigui reconecuda i que a més a més li ploguin les crítiques. Sols ens recordam quan a casa arriba la Panera de Nadal o el dia de la presentació.

Jo li demanaria a Toni Noguera i companyia, que ja que han començat bé que intentin acabar-ho, que un dia es veurà recompensada la feina feta.

També a l'ajuntament, firmes comercials, socis i particulars, a les persones que tant ens agrada anar al futbol i veure com l'equip va cap a munt, que col·laborin com bonament puguin. Que tenim matèria prima per arribar el més amunt i que es reconesqui la feina feta per aquest col·lectiu de persones, que ho fan de manera desinteressada i que l'únic profit que poden veure són els bons resultats.

Hem d'aprofitar el que tenim entre mans. No hem de consentir que vengui un equip i que per molt guapo que sigui se'n dugui el que noltros hem treballat des de petit, i que el qui realment l'ha d'aprofitar és el nostre poble i tots els santamariers. Ni CIDE ni La Salle, ni Alaró, ni cap equip. Nosaltres podem esser tan o més grans que ells. No és cap qüestió.

Molts d'anys a tots.

Xisco

Sa Perxa

tota casta d' embotits,
formatges i patés
pollastres a l' ast

Tel. 62 11 17

GALERIA CA'N BRAHÓ

MARCS
QUADRES
MOTLURES

Quarter V^a
Tel. 62 01 26

NIELS NORGAARD

L'AJUNTAMENT NO RESPON UNA SOL·LICITUD DEL C.D. SANTA MARIA DE FER MILLORES AL CAMP D'ESPORT

La Junta Directiva del Club Deportivo Santa Maria, el 21 de novembre es va dirigir a l'Ajuntament de Santa Maria sol·licitant una sèrie de millores pel Camp Municipal d'Esports.

El C.D. Santa Maria demanava que s'arreglàs la tela metàl·lica que hi ha darrera la porteria i els pals que la sostenen, que ara es troben en mal estat; que es tanqui el camp amb dues filades de marès per a protegir l'arena que hi ha; que es revisin les casetes dels vestuaris, ja que n'hi ha que no tenen interruptors elèctrics i són un perill pels jugadors; que s'hi instal·li un joc d'altaveus amb amplificador; que s'hi faci una sala devora les casetes de les taquilles per a usos diversos, xerrades, pràctiques teòriques, etc.; que s'acabi de tancar fins a l'alçada de 3 metres la paret amitgera amb el solar que abans era del Sr. Dolç.

Segons el C.D. Santa Maria tots aquests punts són de vital importància pel bon funcionament del Camp Municipal, i esperaven que l'Ajuntament tengués en compte aquestes sol·licituds.

A finals de desembre els directius del club encara no havien rebut cap casta de resposta de l'Ajuntament, cosa que els havia vengut un poc de nou, vista la correcció de la seva petició. La cosa més lògica i senzilla hagués estat que el regidor encarregat de esports o el batle haguessin respost de paraula o d'escrit aquesta petició, i que s'hagués mirat de posar fil a l'agulla en un conjunt de millores bones de fer moltes d'elles. De moment no ha estat així.

Serveis
J.G. Oliver

**FONTANERIA - CALEFACCIÓ
PISCINES - ESTUFES**

C/. Bernat de Sta. Eugènia, 86
Tel. 62 12 64 - Particular 62 13 36

CAFETERIA

SA PLAÇA

Plaça Nova

PERRUQUERIA D'HOMES

CA'N MOREI

AL SEU SERVEI

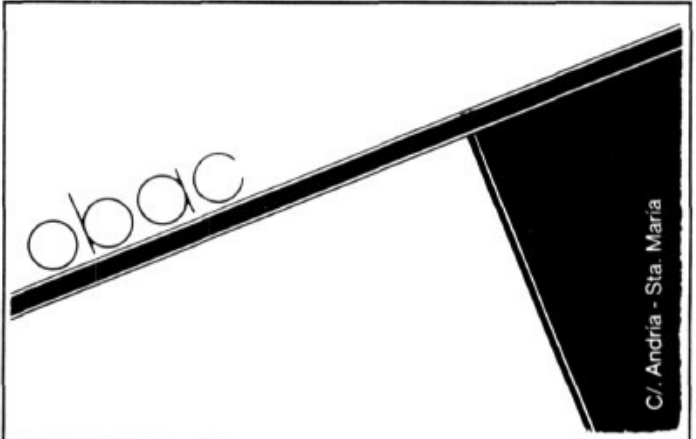
Paborde Jaume, 13

CERÀMICA
CAN BERNAT

C/ BARTOMEU PASQUAL S/N
SANTA MARIA DEL CAMÍ

TELÉFON 62 01 78

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

TALLERS T & B

-Reparació d'automobils en general
especialitat en SIMCA i CHRYSLER
servei de grua
Venda de Vespes i Vespinos

Plaça Jaume III
Tels. 62 04 74 - 62 01 52 - 62 06 70

Fusteria

Martorell

Taller:
Bartomeu Pasqual

Tenda:
Carrer Llarg, 89

MIQUEL SANTANDREU

*Vespinos - Mobylettes
*Moto-serra ECHO
*Moto-cultor PIVA
*Vespa

Bernat de Sta. Eugènia, 126 - Tel. 62 00 77

BÀSQUET

BONA TEMPORADA DEL CLUB

La valoració global de al temporada de bàsquet fins a gener que fan els directius del Club és molt positiva, comptant que hi ha hagut problemes, dificultats, molts de lesionats, dos entrenadors que han canviat a equips forans, i que s'ha fet més del que en principi es preveia que s'aconseguiria. En definitiva una bona temporada, handicapada per la manca d'entrenadors, i l'escassetat de recursos econòmics.

Els recursos econòmics del club per a mantenir els 7 equips provenen de les quotes que cada jugador paga anualment -2.500 pts. els petits i els grans 3.000- abandonant el sistema de socis perquè no funcionà del tot bé, de rifes i de l'aportació anual de l'Ajuntament. D'altra banda el fet que la Direcció General d'Esports del Govern Balear hagi unificat la lliga escolar amb la lliga federada -a la qual pertany el Club Santamarier- ha suposat la gratuïtat dels arbitratges fins a la categoria cadet, però en contrapartida sempre és l'escola qui pot decidir sobre el jugador, i no aquest mateix. És a dir, si un jugador del Santa Mari entrenat i preparat aquí, llavors estudia a un Col·legi de Palma, serà aquest qui decidirà on juga el jugador.

Per incentivar la il·lusió dels jugadors el club celebrà una torrada abans de festes al Camp Municipal d'Esports. I durant les festes uns desconeguts els robaren uns quatre balons.

Considerant cada equip podem resaltar:

SENIOR MASCULÍ

Quedaren els tercers de la classificació, i juguen els play-off d'ascens de categoria. Cal dir que els jugadors són joves, d'una mitja de 23 anys, gairebé tots provenen de la cantera. I al grup de la seva categoria són molt semblants de tècnica i preparació, amb la qual cosa els partits són molt disputats. És un grup molt il·lusionat, que juguen pel plaer de jugar. L'equip a fixat al veterà Mateu Canyelles, ha tingut bastants de lesionats i canvi d'entrenador.

SENIOR FEMENÍ

Quedaren en quarta posició i properament jugaran el Campionat de Mallorca. Han tingut nombroses lesions, d'altra banda entrenen poc ja que per problemes de compaginar els estudis i la feina amb els entrenaments hi ha bastantes absències. De fet moltes voltes s'han d'improvisar -gairebé- a la mateixa pista la composició de l'equip. Malgrat tot ha aconseguit una bona posició, amb més entrenaments és un equip que tècnicament pot obtenir més bons resultats.

JUVENIL MASCULÍ

Va en segona posició a un grup de nou equips, gairebé empatats amb el líder, el qual per poc varen batre a Santa Maria. Hi ha la quasi total seguretat que jugaran el play-off d'ascens de categoria -a la qual juguen els juvenils dels equips bons de Mallorca-. Equip que ha sofert nombroses lesions, ha entrenat molt i els jugadors porten molta il·lusió pel joc. A més té molt de públic afeccionat que segueix la seva evolució.

CADET MASCULÍ

Va en quarta posició del seu grup de vuit equips. Equip

que té un comportament regular, un equip amb jugadors nous, que aprenen i que està aconseguint un bon funcionament.

CADET FEMENÍ

Van els penúltims de la classificació. Bàsicament és un equip de jugadores noves, que provenen de l'escola de bàsquet, que tenen poca experiència, i que aquest any és bàsicament d'aprenentatge i de rodatge damunt pista. Molt de mèrit -segons els directius- per la preparació i experiència que tenen.

INFANTIL FEMENÍ

Van segons -empatats amb el primer- d'un grup d'onze equips. No han perdut cap partit dels jugats. Equip amb altes probabilitats de pujar de categoria. La composició de l'equip prové la meitat del mini de l'any pasat i la meitat de jugadores que aprenueren a l'escola de bàsquet.

MINI FEMENÍ

Van quarts a la classificació. Les jugadores provenen de l'escola de bàsquet amb anys d'aprenentatge i joc. Són els petits del club i per ells és tota una aventura.

L'ESCOLA DE BÀSQUET

L'Escola de Bàsquet dirigida per Joan i Maria des de fa 12 anys, per gener inaugurarà la campanya 89/90. Cada divendres al pati de Can Sanxo, tots els nins i nines de 6 a 12 anys que vulguin aprendre el deport de la canastra i la pilota hi poden matricular-se, les classes començaran a la sortida de l'escola de tots els divendres.

A la campanya anterior 88/89 prepararen 68 alumnes, cada alumne paga una quota anual de 500 pessetes per matrícula, de tota manera l'escola els obsequia amb una camiseta i una festa de fi de curs. Possiblement enguany aquesta quota s'incrementi un poc. L'Escola de bàsquet és la base dels equips del club, fa una tasca molt positiva d'educació en l'esport i de foment d'aquest.

magatzem de materials de construcció

GAMUNDI

Gabriel Mesquida, 1 - Tel. 62 02 30

FARCIT DE POLLASTRE

Aprofitant la visita que férem a ca ses monges, per fer la secció Habitat, vàrem demanar a Sor Catalina, la cuinera, que ens explicàs qualcu-na de les seves receptes.

Ingredients:

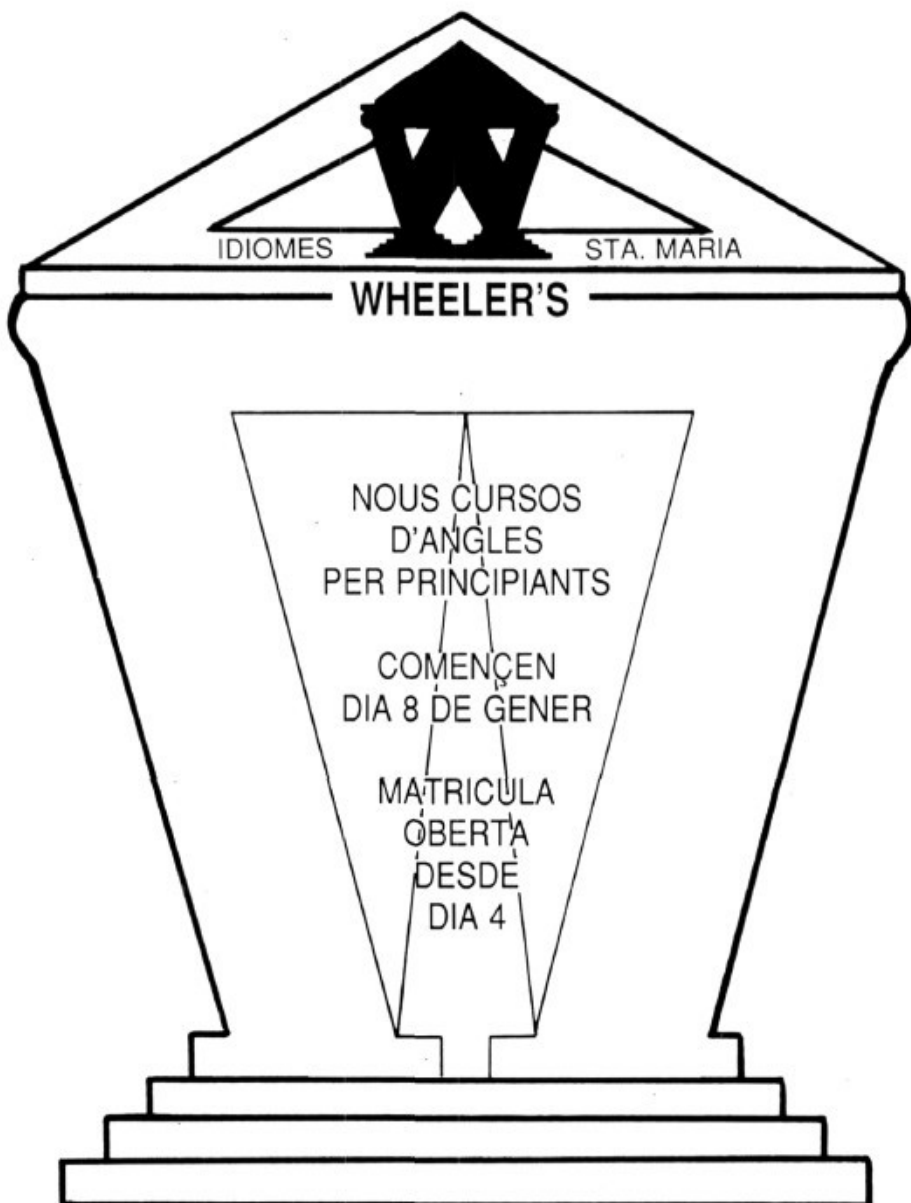
- 1 pollastre petit
- 1/2 kg. de carn de porc
- 1/2 kg. de carn de bou
- 7 ous
- nou moscada
- trufa
- conyac

Preparació:

Preparam la carn abans, en part capolada i en part a trinxes o, si vos ho estimau més, tota capolada. La trempam amb nou moscada, trufa i conyac. Hi posam també els 6 ous remanats i l'ou bullit fet a trossos.

Llevam els ossos al pollastre i el farcim; el cosim i l'embolicam amb un pedaç blanc, el fermam amb un fil ben fort i ben erodillat i el bu-llim devers 2 hores i mitja. Quan el treim de l'olla l'hi posam un pes

damunt perquè surti tot el brou i quedi ben sec. Quan sigui fred l'hi llevam els fils i es fan tallades, el podem acompanyar amb enciam o «ensaladilla rusa».

PERRUQUERIA MIQUEL SASTRE

diplomata cosmetologia

LA DIFERÈNCIA
D'ANAR
PENTINAT
O
BEN PENTINAT

VOS DESITJA UN FELIÇ
ANY NOU 1990

Cl. Bisbe Perelló, 4